

Š č i n k o v e c .

zunaj je bila pomlad.

Dan za dnem je vstajala narava iz zimskega spanja k novemu življenju, dan za dnem. Blagodejna, iskreča solnčna svetloba je begala po cvetočih travnikih, iskrla se v mavričnobarvastih, rosnih kapljicah, ki so se zibale na bilkah, po cvetnih čašicah, po komaj ozelenelem drevju

In nad vso pomladno naravo v neskončnem izgublajoča se nebesna modrina, brezoblačna, globoka, temnomodra.

Po ozračju se je širil sveži, jedri, pomladni cvetlični duh.

Topel, krasen dan je bil zunaj; dan, ki je z vso silo vlekel ljudi ven na prosto, pod milo nebo.

Matijev Janezek pa ni mogel iz sobe. Na postelji je ležal bled in slaboten. Davica se ga je bila prijela pred dvema dnevom. Mučno mu je bilo. Željno, hrepeneče je zrl skozi odprto okno. Topli žarki so se vsipali v sobo in tvorili sredi nje velik, četverooglat prostor.

Drobni, nežni praški so se dvigali od tal in igrali z razposajeno deco — solnčnimi žarki.

Na steni pri oknu je visela precej velika gajbica. Mali ščinkovec — po zimi ga je bil ujel Janezek in zaprl v tičnico — je nemirno dvigal peroti in frfotaje skakal po ozkem, njemu preozkem prostoru nekoliko časa. Tedaj pa se je oglasil na vrtu sodrug. Prav blizu okna na zeleni češplji: čink — čink . . .

Nato pa se je oglasila vesela, radostna pesen, polna pomladnega veselja, polna sreče, prav blizu, prav blizu . . .

Oni v gajbici je obstal s svojim nemirnim frfotanjem in obnemel. Niti ganil se ni. Kakor pribit.

Pesem pod oknom je utihnila. Iznova se je ujeti ščinkovec vznemirjal.

Tuintam je poskušal sam zapeti. A ni šlo. Le otožni piskajoči glasi so se čuli med nemirnim frfotanjem.

Naposled je prenehal s skakanjem. Obstal je na najvišji palčki, stegnil glavico proti oknu in tedaj se mu je izruvala iz malega grla pesen — a ne vesela, pomladna pesen — ne, to je bila pesen o izgubljeni svobodi.

In Janezek je z veseljem poslušal to petje. Saj je danes prvič zapel v vsem času, odkar ga je ujel. Vesel je bil tega petja — saj ni umel prikrite tožbe, ki je donela iz nje.

Zunaj so se oglašale ptičke po drevju in ščebetale, otroci so vpili, in igrali so se topli, razkošni žarki.

Janezka pa so ti enakomerni glasovi zazibali. Trudne trepalnice so se mu zaprle. Male prsi so se mu dvigale enakomerno in lahna rdečica mu je igrala na licu.

Ujeti ščinkovec pa je pel — pel. A vedno bolj je pojenjavala njegova pesen. Vedno nežnejši, otožnejši je bil njen napev . . . Tiho tiho . . .

* * *

Kasno popoldne se je prebudil Janezek. Ozrl se je proti ptičnici — a pevec je ležal na tleh. Drobná glavica je bila popolnoma obtolčena.

Močno, tako silno je bilo v drobni ptici hrepenenje po prostosti, da se je slepo zaganjala ob žico in ubila . . .

* * *

Matijev Janezek je ozdravel in igral se je z veselimi sodrugi, vpil in razgrajal — a nobene ptičke ni več zaprl v gajbico.

Frančišek Ks. Steržaj.

V mlinu.

Klipe klope,
Mlin pod goro
Gre v kolope,
Da se trese
Pod in strop.
Klipe klope,
Klipe klop.

Klope klipe,
Mlinar Lipe
Komaj sope;
Danes vreče,
Včeraj snope.
Pridnim rokam
Bog ni skop,
Klipe klope,
Klipe klop.

Alojzij Merhar.

